

בש"פ 6300/17 - שאול אדורם נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 6300/17

לפני:
העורר:
כבוד השופט נ' הנדל
שאול אדורם

נגד

המשיבה:
מדינת ישראל

ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד
מיום 6.8.2017 במ"ת 38669-05-17 שניתן על ידי
כבוד השופטת נ' בכור

תאריך הישיבה: כ"ג באב התשע"ז (15.8.2017)

בשם העורר: עו"ד אסף גונן

בשם המשיבה: עו"ד מיכל רגב

החלטה

1. מונח בפניי ערר על החלטת בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (מ"ת 38669-05-17, כבוד השופטת נ' בכור), בגדרה נעצר העורר עד לסיום ההליכים המשפטיים נגדו. על פי כתב האישום, העורר ביצע עבירת שוד בנסיבות מחמירות והחזקת סכין שלא כדין. הוא מואשם כי הצטייד בכפפות, שני סכינים, פטיש וגז מדמיע, ונכנס לסניף בנק. הוא הגיע לסניף באמתלה של טכנאי, פתח את אחת הכספות והוציא ממנה סכום של כ-13,700 ש"ח מהכספת. משאחד האנשים

עמוד 1

ששה בסניף הבחין במעשי העורר, הוא ניגש אליו והלם בפניו, אז שלף העורר סכין והתקרב אל עבר אותו האדם בצורה מאיימת. האחרון נסוג לאחור, תוך שהעורר ממשיך לאחוז בסכין בצורה מאיימת. העורר שבר את הזכוכית בעמדת הקופאי וניסה להימלט מן המקום, אז נעצר על ידי שוטר. מוסכם דבר קיומן של ראיות לכאורה ועילת מעצר.

בית המשפט המחוזי הזמין שני תסקירים משירות המבחן. התסקיר הראשון הדגיש כי קיים סיכון ברמת חומרה בינונית להישנות התנהגות אלימה מצדו. זאת, במיוחד נוכח תיאוריו את הלחצים הכלכליים בהם הוא נתון. בהתאם, בשלב זה, השירות לא המליץ על שחרור העורר לחלופת מעצר. התסקיר השני התייחס לאפשרות של הוספת מפקחת לעורר. המדובר באחות העורר, המשמשת כפקידת סעד לחוק הנוער. בתסקיר זה, שירות המבחן המליץ על שחרור העורר למעצר בפיקוח אלקטרוני, תוך מינוי ארבעה מבני משפחתו כמפקחים.

הסניגור טען כי העורר לא התכוון להפעיל אלימות כנגד איש במהלך השוד, וכי לא נהג באלימות באירוע. בהתאם, הוא דבק בהמלצת תסקיר שירות המבחן בדבר שחרור העורר לחלופת מעצר באיזוק אלקטרוני ומינוי ארבעה מפקחים עליו.

2. אכן, מצוות המחוקק היא לתור אחר חלופת מעצר, אך זאת בתנאי שיש בה כדי להשיג את מטרת המעצר באופן שפוגע פחות בחירותו של העורר. לכן, אם ניתן, יש להעדיף את החלופה של מעצר באיזוק אלקטרוני מהתוצאה של מעצר אחר סורג ובריח.

החלופה שהוצעה כוללת היבטים חיוביים בדמות מינוי האחוז שצוינה לעיל כמפקחת, בנוסף על הגורמים האחרים במשפחה שהוצעו כמפקחים. עם זאת, הקושי אינו טמון במפקחים אלא בעורר עצמו. ועדיין, יש לשאול האם החלופה המוצעת בכוחה למנוע חשש להתקיימות אחת מעילות המעצר, לרבות העילה של סיכון ביטחון הציבור, וזאת לאורך תקופת המשפט.

3. בבואו של בית המשפט לבחון את החלופה המוצעת, לא ניתן להתעלם מהאלמנטים הבאים: (א) העורר הגיע לבנק עם כלים שונים - לרבות סכין וגז מדמיע - שביכולתם לפגוע בזולת ולגרום נזק גוף. גם אם צודק הסניגור כי העורר עשה מאמץ להימנע מכך, הרי משהכניס נשק קר לתמונה, אין בטחון שלא ישתמש בו. הרלוונטיות כאן היא המסוכנות. (ב) לפני מספר חודשים בלבד התנהל דיון בבית המשפט בתיק אחר בו הורשע העורר בגניבת פדיון יומי של דוכן מפעל הפיס מתא מטען של רכב. העבירה מושא ענייננו בוצעה, לכאורה, עת העורר ממתין כי דינו ייגזר בתיק האחר. (ג) עולה כי לעורר יש בעיית אלכוהול שעלולה להחריף ככל שישהה במעצר בית - גם באיזוק אלקטרוני - וזאת, במיוחד כאשר הלחץ הכלכלי על כתפיו הולך וגדל. (ד) הערכת שירות המבחן בדבר הסיכוי להישנות העבירה, שהיא כאמור ברמה בינונית.

כוחם המצטבר של הנימוקים שהובאו מוביל למסקנה כי לא ניתן לסמוך על חלופה שאינה הרמטית, אפילו על חלופה של שחרור באיזוק אלקטרוני. החשש לשלום הציבור גובר.

4. התוצאה היא כי לא נפלה טעות בהחלטת בית המשפט המחוזי. הערר נדחה.

ניתנה היום, כ"ה באב התשע"ז (17.8.2017).

שׁוֹפֵט
